

Hartelijk welkom in Seligenstadt aan de Main

Een zwerftocht door onze stad is een reis door de geschiedenis:

Een ontmoeting met Romeinse legioensoldaten en escortes uit het keurvorstendom Mainz, met geleerde monniken en beoefenaars van streekgebonden beroepen, met welgestelde kooplieden en ijverige vissers, met keizers die van de jacht hielden en kunstzinnige abten. De geschiedenis van Seligenstadt begint bij de Romeinen, die hier rond 100 n. Chr. een kasteel bouwden.

Na de val van de Romeinse grenslijn in het jaar 260 vestigden zich hier Alemannen. "Obermühlheim", zoals Seligenstadt in de tijd van de Karolingen heette, werd voor het eerst op 11 januari 815 vernoemd in een oorkonde.

Einhard, de biograaf van Karel de Grote en een op veel gebieden begaafde politicus, kunstenaar en geleerde, kreeg Obermühlheim van Lodewijk de Vrome voor zijn diensten aan het keizerlijke hof. Einhard begon al rond 830 met de bouw van een Karolingische pilaarbasiliek.

Boven het graf van de vroeg-christelijke martelaren Marcellinus en Petrus, van wie de relikwieën via kronkelwegen vanuit Rome naar het Frankische Rijk kwamen, bouwde Einhard een imposante bedevaartskerk. Vanwege de gelovige pelgrims naar deze plaats kreeg hij de naam "Saligunstat" - heil- en zegenbrengende plaats.

Er wordt in Seligenstadt ook nog een ander verhaal over de naamgeving verteld: Einhard werd verliefd op Emma, een dochter van Karel de Grote. De keizer stond deze liefde niet toe en verbande het paar uit het keizerlijke hof. Vele jaren later verdwaalde de keizer bij een jachtpartij en vond hier een gastvrije herberg. Emma, de gastvrouw van het huis, zette de keizer zijn lievelingskost voor: pannenkoeken ! Daaraan herkende de keizer zijn dochter en volgens de overlevering riep hij toen vol vreugde: **"Zalig moet dit stadje heten, waar ik mijn dochter wedervond"**

Het middelpunt van de groeiende nederzetting, die in 1175 stadsrechten kreeg, bleef de Benedictijnerabdij. Terwijl van Einhard's kloostergebouwen geen resten zijn, heeft zijn abdijkerk twaalfhonderd jaar doorstaan, maar er wel steeds wisselend uitgezien.

Via het neoromaanse westelijke gedeelte uit de 19e eeuw komt de bezoeker in de basiliek uit de Karolingische tijd (1). Het oorspronkelijke middenschip van de kerk, uit de 9e eeuw, is bewaard gebleven. De eenvoudige romaanse binnenruimte werd in de 13e eeuw aangevuld met een gotisch koor en een imposante vieringstoren.

Ter gelegenheid van het negenhonderdjarig bestaan, in 1725, werd de kerk in barokstijl ingericht. Tegenwoordig bevindt zich in het altaar de zilveren schrijn met daarin de relikwieën van de martelaren Marcellinus en Petrus. De Einhardbasiliek is de enige Karolingische kerk ten noorden van de Alpen, die tot de dag van vandaag voor de liturgie in gebruik is.

De weg langs de kloostermuur voert naar de hoofdingang van de voormalige benedictijnerabdij. Hier op de binnenplaats, op de grens van de geestelijke en wereldlijke macht, bouwden de burgers van de stad hun eerste stadsschool (2), een indrukwekkend gebouw met muren van vakwerk. De "Kloosterstad" (3), (voormalige Benedictijnerabdij) met zijn tuinen, werkruimtes, voorraadkelders, zijn pompen en beeldhouwwerken, kloostercellen en pronkkamers, is een uitstekend voorbeeld van architectuur uit de baroktijd. Het mechaniek van de kloostermolen uit 1574 werd gereconstrueerd. Het prelaatshuis uit 1699, het woongedeelte van de abt en de gedeelten voor de gasten en representatie van het klooster, fonkelt in zijn ruimten van barokke pracht en praal.

Via de ingang van de "oude abdij" bereikt U het kelderbinnenplaatsje met toegangen tot de wijnkelder en de kloostertuin. Deze laatste geeft een aanschouwelijk beeld van voedingsgewassen en sierplanten die in de baroktijd werden gebruikt. In 1803 werd het klooster onteigend en kwam het in bezit van de landgraaf van Hessen-Darmstadt.

Aan de oever van de Main, langs de historische stadsmuur, zijn de resten van een keizersslot uit de tijd van de Hohenstaufen te zien. Dit slot, het Palatium (4), liet keizer Barbarossa aan het eind van de twaalfde eeuw bouwen. Na de ondergang van de Hohenstauffer dynastie diende het "rode slot" voor de burgers als steengroeve; alleen de oostelijke voorgevel bleef over, omdat deze in de latere stadsversterking werd opgenomen.

Van de oorspronkelijke, uit vier poorttorens en zes borstweringstorens bestaande verdedigingswerken zijn alleen de volgende nog over:

de Stumpfaule (5) in de Bahnhofstrasse, de Mulaul (6) langs de Main, het Pfarrbollwerk (7) bij het kerkhof en de poorttoren Steinheimer Torturm (8) uit 1603.

Midden in het oude stadsdeel is nog een ander cultuurmonument uit de tijd van de Hohenstaufen te vinden: het Romaanse huis (9), gebouwd in 1187, was oorspronkelijk een bestuursgebouw. In 1978 zagen experts op het gebied van historische monumenten het historische belang in van dit gebouw. Voor de voorbeeldige restauratie kreeg Seligenstadt in 1986 de "Denkmalschutzpreis" van Hessen.

Via een binnenhof komt u, langs het classicistische raadhuis (10), gebouwd in 1823, op het marktplein met huizen uit de 15e tot 19e eeuw. Het bekendste is het Einhardhuis (11) uit 1596 met zijn rijk versierde erker. Het totale oude stadsdeel bevat 177 erkende monumenten.

Vlak bij het marktplein, in de Frankfurter Strasse, staat het "Alte Haus" (12) uit 1327. Dit is het op een na oudste vakwerkhuis van Zuid-Hessen.

De vroeger ver van de stadstorens gelegen Wendelinuskapel (13) staat nu aan een drukke kruising in de binnenstad. Van hieruit bent u in een paar minuten weer binnen de stadsmuren bij "Klaa-Frankreich" (klein Frankrijk, 14)

Dit is een gezellig gedeelte van de stad. Door bemiddeling van de abt van het klooster kwamen hier na de Dertigjarige Oorlog franssprekende Walen wonen.

Een wandeling van ongeveer een half uur stroomopwaarts langs de Main naar de Wasserburg (15) wordt aanbevolen. Het is de voormalige zomerresidentie van de abten van Seligenstadt.

Het barokke slotje uit 1708 is een bezoek waard, hoewel het niet van binnen te bezichtigen is. De tuin eromheen met visvijvers is een deel van het Regionalpark Rhein-Main.

Niet ver van de weg langs de Main, vlak bij de voormalige Obertor, staat de evangelische kerk (16), gebouwd in 1847. Op deze plaats bood men, volgens de overlevering, Gustav Adolf van Zweden in 1631 de sleutel van de stad aan.